R 5559

உயிர்த்தெழுதல் அற்புதங்களிலேயே மிக உயர்ந்தது

THE RESURRECTION THE GREATEST OF MIRACLES

தேவன் தமது புது சிருஷ்டிப்பில், இதுவரை உருவாக்கிய எல்லாவற்றிலிருந்தும் முற்றிலும் தனித்தன்மையுடைய ஒன்றை சிருஷ்டிக்கத் துவங்கினார். புது சிருஷ்டி என்பது ஒரு பூமிக்குரிய சிருஷ்டிப்பு அல்ல. நம் புரிந்துகொள்ளுதலின்படி, அந்த புது சிருஷ்டிப்பில் பூமிக்குரிய ஜீவி எதுவும் தற்போதோ அல்லது எந்தக் காலத்திலுமோ ஒருபோதும் பங்குபெறுவதில்லை. மனித நிலையிலிருந்து தெய்வீக நிலைக்கும், மனித நிலையிலிருந்து ஆவிக்குரியவற்றிற்கும் எதுவும் கொண்டு செல்லாது.

மனித ஜீவி ஏறத்தாழ சீரழிந்த நிலையிலுள்ளது. தேவனைக் குறித்தும், தெய்வீக சுபாவத்தைக் குறித்தும், பாவம் என்றால் என்ன, அது ஏன் விரும்பத்தகாததாக இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தும், கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவன் ஏற்பாடு செய்துள்ள மறுசீரமைப்பு குறித்தும், பரலோக ராஜ்யத்தில் கிறிஸ்துவோடு உடன் சுதந்திரராகும் அழைப்பு குறித்தும் மனிதன் சிலவற்றைக் கேள்விப்படுகிறான். மனித வல்லமையாலும், தன் செவிகளாலும் இவைகள் எல்லாவற்றையும் குறித்த உணர்வை அவன் அடைகிறான், வேறு எந்த வல்லமையையும் அவன் பெற்றிருக்கவில்லை. அவன் கேட்கும் செவியை அடைந்திராவிடில், தெய்வீகச் செய்தியை இந்த தற்காலத்தில் அவனால் கேட்கமுடியாது. சிலர் கேட்கும் காதுகளை அதிகளவிலும், மற்றவர்கள் குறைவாகவும் பெற்றிருக்கின்றனர். கேட்கும் செவியை அதிகமாக உடைய ஒருவன், மனந்திரும்பும் பாவிகளுக்கு உதவுவதற்காக தேவன் ஒரு ஏற்பாட்டை வைத்திருக்கிறார் என்று கற்கும்போது, கூடுதல் திருப்தியும், கூடுதல் கவனமும் அடைகிறான். சீர்கேடு அதிகமாயிருக்கும்போது, கேட்கும் செவி குறைவாயிருக்கும். சீர்கேடடைந்த ஒரு நபர், இயல்பான ஜீவிய மட்டத்தில் ஜீவிக்கிறார், இதனால் தேவனிடத்தில் வருவதற்கு அவருக்கு குறைவான நாட்டமே உள்ளது. மேலும் தேவன் சொல்கிற எதையும் கேட்கின்ற காதும் குறைவாகவே உள்ளது. ஆனால் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ தெளிவாக கேட்க முடியாத காதுகளை உடைய வகுப்பார், விரோதியின் தவறான போதனையால் அவர்களது செவிகள் மந்தமாக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு புது சிருஷ்டியாக ஆவது எப்படி ?

ஆகவே, இயேசுவோடு ஐக்கியமாவதற்கான தேவனுடைய கிருபை நிறைந்த அழைப்பிதழுக்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும் ? கேட்கும் செவியைப் பெற்றிருப்போர்க்கு இதுவே நற்செய்தி.'' தேவ குடும்பத்திற்குள் திரும்பிவருவதற்கு அவர் என்னை அழைத்திருப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், என் அபூரணங்களை மூடுவதற்காக அவர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். மேலும் கிறிஸ்துவின் சிந்தையை அடைந்திருந்து, அவரது அடிச்சுவடுகளில் நடக்க விரும்புவோர்க்கு தற்போது ஒரு விசேஷித்த அழைப்பிதழ் இருக்கிறது என்று அறிவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த ஏற்பாட்டை நான் மகிழ்ச்சியுடன் பயன்படுத்துகிறேன். இந்த அழைப்பிதழுக்கு இணக்கமாக நான் என்னை ஒரு ஜீவ பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறேன் என்று நாம் கூறுகிறோம்''.

இதை நாம் செய்திருக்கும்போது, நாம் மனமாற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். எந்த வழியில் ? பாவ வழியிலிருந்தும், நம் சொந்த சித்தத்திலிருந்தும் திரும்பி, நீதியின் வழியில் நடக்கிறோம். இதுவே மாற்றும் செயல்முறையாகும்.

தேவனுக்கு ஜீவ பலியாகும்படிக்கு அர்ப்பணிப்பு செய்வதே நாம் எடுக்கவேண்டிய அடுத்த படியாகும். தேவனிடத்தில் நம் அனைத்தையும் அர்ப்பணிப்பது என்பது நமக்குரிய எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கினதாயுள்ளது. அதாவது, மனித தன் முனைப்பு(the human ego), தனித்தன்மை (personality) போன்ற நம்முடையவை மற்றும் அதன் நம்பிக்கைகள், எந்த வடிவிலும் எந்த வகையிலும் எதிர்காலத்துக்காக தேவனிடத்தில் அர்ப்பணிக்கப்–பட்டிருக்கின்றன. தேவனிடத்திலான இந்த அர்ப்பணிப்பில், அனைத்தும் உள்ளடக்கம். இது நம்மை புதுசிருஷ்டிகளாக்கினதா ? இல்லை. ஆனால் அந்த ஸ்தானத்துக்கு நம்மைத் தகுதிப்படுத்தும் வழியில் இது நடத்துகிறது. இதற்கடுத்த கட்டம் என்ன ? இயேசுவின் புண்ணியத்தை பயன்படுத்துவதே அடுத்த படியாகும். திருமண வஸ்திரமாக நம்மீது அணிந்து, நம் அபூரணங்களை மூடுதல். இது எதற்கு நமக்கு பயன்படுகிறது ? இது தேவன் நம்மை ஏற்கும்படி செய்கிறது. நம் சரீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமான ஜீவபலிகளாக நம் புத்தியுள்ள ஆராதனையை ஒப்புவிக்கும்படி அப்போஸ்தலர் நமக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார்– ரோமர் 12:1.

நாம் கொடுப்பதையும் அது தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதையும் சுட்டிக்காட்டுவதே வரிசைப்படி நிகழும் அடுத்த காரியமாகும், பரிசுத்தஆவியில் நம்மை ஜெநிப்பிக்குதல் மூலம் அவர் செய்கிறார். இது எதை அர்த்தப்படுத்துகிறது என்று அறிய நமக்கு போதுமான ஞானமில்லை. சரீரத்தின் தலையாக இயேசுகிறிஸ்துவை தேவன் முன்குறித்தார். மேலும் அந்த சரீரத்தின் அங்கங்களாகும்படி, ஒரு வகுப்பாராக நம்மையும் அவர் முன்னறிந்திருக்கிறார். தற்போது தேவையான நிபந்தனைகளின்கீழ் வருவதன் மூலம், இந்த வகுப்பின் அங்கங்களாக

நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். நம் சித்தத்தை சரணாகதியடையச்செய்தது உண்மையானதே என்று காண்பிக்க, நாம் நமது அர்ப்பணிப்பு மற்றும் உண்மைத்தன்மையைக் காண்பிக்கவேண்டும். இதை, சத்தியத்துடனான நம் தொடர்பை செயல்படுத்துவதன்மூலம் நாம் செய்கிறோம். நாம் தவற்றில் இருப்போமானால் நாம் காரியத்தை சீர்தூக்கிப்பார்த்து, முடிவெடுப்பதைப் பொறுத்தே நம் உண்மைத்தன்மையானது தீர்மானிக்கப்படும். நாம் மெதுவாக விஷயத்தை தீர்மானிப்போமானால், நாம் கொஞ்சம் மழுப்புகிறோம் என்று இதற்குஅர்த்தமாகிறது. சத்தியம் மற்றும் தவறுக்கிடையிலான விஷயத்தை துரிதமாய் தீர்மானிப்போமானால், நாம் தேவசித்தத்துக்கும், அவரது சத்தியத்துக்கும் உண்மையாயிருக்கிறோம் என்று அர்த்தமாகும், இவ்வாறு, நாம் ஒரு ராஜரீகக் குழந்தையாக அவரை அதிகமாகப் பிரியப்படுத்துகிறோம். நாம் விஷயத்தை காலதாமதமாக முடிவுசெய்வோமானால், அவர் நம்மை துண்டித்துவிடாமல், ஒருவேளை சில சிட்சைகளை நமக்குத் தரலாம், ஏனெனில் நாம் கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் இருக்கிறோம்.

புது சிருஷ்டி எப்படி வளர்ச்சியடைகிறது

ஒரு சித்திரத்தில், நாம் இன்னும் பிறக்காதவர்களாக, கருநிலையிலுள்ளோராக நாம் குறிப்பிடப்படுகிறோம். மற்றொரு சித்திரத்தில், குழந்தைகளாக, பூரண வயதை இன்னும் எட்டாதவர்களாக, கிருபையிலும் அறிவிலும் குணாதிசயத்திலும்வளர்கிறவர்களாய் காண்பிக்கப்படுகிறோம். ஒவ்வொரு சித்திரமும் மிக அழகாய் இருந்தாலும், அவைகளை நாம் கலக்கமுடியாது. இன்னும் பிறவாத குழந்தை அறிவு போன்றவற்றில் வளர்வதை நம்மால் கற்பனைசெய்ய முடிவதில்லை. அல்லது ஒரு கரு, பூரண மனிதத்துவத்துக்கு வளர்ச்சியடைவதை நாம் கற்பனை செய்யமுடியாது. ஒவ்வொரு மனித குழந்தையும் வளரவேண்டும் என்பதை கருநிலையைக் காட்டும் சித்திரத்திலிருந்து நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். அவ்வாறு அது வளருவது, போஷாக்கு எடுப்பதைச் சார்ந்துள்ளது. சில அசம்பாவிதம் நிகழுமானால், அந்த கரு மரிக்கக்கூடும்; குறைபாடாய் கர்ப்பந் தரித்திருக்குமானால், அந்த கரு ஒருக்காலும் ஜீவனுக்குள் கொண்டுவரப்பட முடியாது. நாம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டிகளான அத்தருணத்திலிருந்து, நாம் புதுசிந்தையை வளர்க்கத் துவங்கினதை காண்கிறோம். எப்படி ஒரு தாய் ஒரு குழந்தையை கர்ப்பந்தரிக்குமுன் அதே நபராயிருந்தாரோ, அதுபோலவே புது சித்தம் வளர்ச்சியடையுமுன்பு அதே மூளைஇருந்தது, அதே சரீரம் இருந்தது.

வேறொரு கண்ணோட்டத்தில் இப்பாடத்தை நாம் ஆராய்வோம். இந்த புதுசிருஷ்டி ஆளும் வல்லமையாயிருப்பதால், தேவன் இதை மட்டுமே அங்கீகரிக்கிறார், அதை நாமும் உணர்ந்துகொண்டு இந்த அழிவுக்குரிய சரீரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறோம். புது சிருஷ்டி ஏன் கட்டுப்பாட்டை அடைகிறது ? ஏனெனில் சித்தமானது மனித ஆர்வத்திலிருந்து தேவ சித்தத்துக்கு மாற்றப்படுகிறது. இப்போது புதுசிருஷ்டிகளாக தேவ சித்தமே நம் சித்தமாகிறது. நம் பூமிக்குரிய உரிமைகளை விட்டுவிட்டபடியால் இந்த சரீரத்தைக் கட்டுப்படுத்த நமக்கு முழு உரிமைகள் உண்டு. தேவன் அந்த பலியை ஏற்றுக்கொண்டபடியால், புதுசிருஷ்டியானது தெய்வீக சித்தத்துக்கு இணங்க, சரீரத்தை கட்டுப்படுத்துவதில் உண்மையாய் இருக்கவேண்டும். இதுமுதற்கொண்டு, இந்த அழிவுக்குரிய சரீரம் கீழ்ப்படுத்தப்படுவதை நாம் பார்க்கவேண்டும். நாம் அதை இரக்கமற்ற முறையில் நடத்துகிறோம் என்று சிலர் கூறலாம். ஆனால் தேவனுடைய தரநிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது, தேவ சித்தம் செய்வதற்காக கூடுமானவரை ஞானமாய் அதை நடத்துகிறோம். சில பெரிய வேலையை மேற்கொள்வது தேவ சித்தமாக இருக்குமானால் அந்த வேலைக்கு ஏற்றவாறு சரீரத்தை பயிற்சி செய்வதில் நிச்சயமாக ஈடுபடுத்தி விடுவோம்.

நடைமுறையில் அழிவுக்குரிய சரீரத்திடம் புதுசிருஷ்டி கூறும் ; ''தற்காலிகமாக மட்டுமே நீ என் சரீரமாக இருக்கிறாய், நான் புது சிருஷ்டி, தேவன் நிமித்தமாக நான் எந்தளவு கீழ்ப்படிகிறேன் என்று நான் காணும்பொருட்டு, தேவ ஊழியத்திற்கு உன்னை பயன்படுத்த விரும்புகிறேன்''. அதற்கு பழைய சிருஷ்டி, ''எனக்கு சில உரிமைகள் உண்டு'' என்று கூறும். புது சிருஷ்டியோ அதற்கு பதிலுரையாக; ''உனக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது, நீ என்ன செய்யலாம், என்ன செய்யக்கூடாது என்று என் நிதானிப்பை நான் உபயோகிப்பேன்'' என்று கூறும். புதிய சிருஷ்டி பழைய சிருஷ்டிக்கு அடிபணியுமானால், பழைய சிருஷ்டி பின்னாளில் தன் சொந்த குறிக்கோள்கள் மற்றும் திட்டங்களில் முன்னேற்றமடையும். இதனால் புதுசிருஷ்டி தைரியத்திலும் பலத்திலும் மற்றும் எல்லாவற்றிலும் மெலிந்து, பலவீனமாகிவிடும். பழைய சிருஷ்டியின் நலன்கள் எல்லாவற்றையும் புதுசிருஷ்டி கட்டுப்படுத்தவேண்டும், தேவ சித்தத்திற்காக பலிசெலுத்தப்படவேண்டிய அனைத்தையும் பலிசெலுத்த வேண்டும்.

ஆளுமை ஆத்துமாவை உருவாக்குகிறது

இதை நாம் எவ்வளவு அதிகமாக செய்கிறோமோ அந்தளவுக்கு ஆவிக்குரிய வகையில் நாம் பலப்படுகிறோம். ஆவிக்குரிய வகையில் நாம் பலப்படும்போது, அவ்வளவு அதிகமாக நம் மாறுதலுக்கு நாம் தயாராகிறோம். நம் மாறுதல் என்றால் என்ன ? உயிர்த்தெழுதலில் அடையும் ஆவிக்குரிய பிறப்பே அம்மாறுதலாகும். இந்த பழைய சரீரத்தின் ஒருஅணுகூட புதிய நிலைமைக்குள் செல்வதில்லை. அப்படியானால் புதிய நிலைக்கு செல்வது எது ? புதுசிருஷ்டியே செல்லும். புது சிருஷ்டி என்றால் என்ன ? இது அழிவுக்குரிய சரீரத்தில் ஜீவிக்கும் தன் முனைப்பாயிருந்து,

இயற்கையான அப்பத்தினால் உணவளிக்கப்படாமல், தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் போஷிக்கப்படுகிறது.

தற்காலத்தில் தேவன் புதுசிருஷ்டிகள் செய்வதற்கென வேலையை வைத்திருக்கிறாரென்றால், இந்த சரீரத்திற்கு நியாயமான அக்கறை காண்பிக்கவேண்டும். சரீரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவது, தேவசித்தத்துக்கு இணக்கமாக இருக்காது. சரீரம் புது சிருஷ்டியின் உடைமையாக மாறிவிட்டது. அந்த சரீரத்தை புதுசிருஷ்டி தன் ஆதிக்க கட்டுப்பாட்டிற்குள் எடுக்கவேண்டும். தன்முனைப்பு, தனித்தன்மை, ஒரு ஜீவி இல்லாமல் ஒரு ஆவிக்குரிய சரீரம் ஒரு ஆத்துமாவாக இருக்கமுடியாது, பூமிக்குரிய சரீரத்தைப் போலவே. தன் முனைப்பு, தனித்தன்மையே ஆத்துமாவை உருவாக்குகிறது. வெறுமனே 150 பவுண்டுகள்(68 கிலோ) அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பொருள் ஆத்துமாவை உருவாக்காது.

தகப்பனிடமிருந்து குழந்தையினிடத்திற்கு ஆத்துமா வருகிறது. ஆதாமும் ஏவாளும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஆத்துமாவைக் கொடுத்தனர். அவ்வாறே தேவன் ஆதியில் கொடுத்த அந்த ஜீவப்பொறியானது, தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த ஆத்துமா அல்லது ஜீவப்பொறி எடுத்துச்செல்லப்பட்டு, உயிர்த்தெழுதலில் புதிய ஆத்துமாவாக ஆகிறது. தேவன் எப்பொழுதும் அங்கீகரித்து, அதன் எல்லா வளர்ச்சியிலும் பாதுகாக்கும் இந்த ஜீவிப்பொறியானது, அதனுடன் முழுமையாக இணக்கத்தோடு இருக்கும் ஒரு புதிய சரீரத்திற்கு மாற்றப்படவேண்டும். புதிய சிந்தைக்கும் புதிய உடலுக்குமிடையே எந்த முரண்பாடும், இசைவற்ற தன்மையும் இருக்காது. தற்போது புதிய சிந்தை மிக பலமாய் வளருமானால், அது பழைய சரீரத்தில் அதிக கடினத்தையும் முரண்பாட்டையும் அடைவதோடு, புதிய சரீரத்துக்கான அதிக விருப்பத்தையும் பெற்றிருக்கும்.

இடமாற்ற செயல்முறை தெரிவதில்லை

எப்படி இந்த புதிய ஜீவியம் புதிய சரீரத்துக்கு மாற்றப்படும் என்று எங்களுக்கு உங்களால் விளக்கமுடியுமா ? நம்மால் முடியாது. நம் கர்த்தராகிய இயேசுவின் விஷயத்தில், லோகோஸ் ஒரு ஆவிக்குரிய ஜீவியாக, ஆவிக்குரிய நிலைமையை விட்டுவிட்டு, பூமிக்குரிய நிலைமைகளுக்குள் வந்து, பூமிக்குரிய நிலைகளில் , ஒரு ஆளுமையாக, தன்முனைப்பாக, மனிதனாக ஆனார் என்ற விளக்கத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். உலகிற்கு வந்து மரித்து, மீண்டும் பரலோகத்திற்கு சென்ற இவரே மீண்டும் வருகிறார் என்று நாம் வேத வசனங்களிலிருந்து அறிகிறோம். அதே தன்முனைப்பு(ego), தன் குணாதிசயத்தையும் அதன் வல்லமையையும் வேறுபட்ட சரீரத்துக்கேற்றவாறு மாற்றியிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் இது ஒரு ஆவிக்குரிய சரீரத்தைப் பெற்றிருந்தது, அதன்பிறகு மனித சரீரத்தினை அடைந்திருந்தது, தற்போதோ எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தெய்வீக சரீரத்தை உடையதாயுள்ளது. ஆனால் தன்முனைப்பும்(ego) தனித்தன்மையும்(personality) இந்த எல்லா சரீரங்களிலும் நிலைத்திருக்கிறது.

நம்முடைய தன்முனைப்பு மற்றும் தனித்தன்மை, இந்த பூமிக்குரிய சரீரத்திலிருந்து கடந்து, புதிய சரீரத்துக்கு தரப்படவேண்டும். இதை செய்யக்கூடிய வல்லமை தெய்வீக வல்லமையாக இருக்கிறது. எதனால் முதல் மனிதன் ஒரு ஆத்துமாவாக உண்டாக்கப்பட்டார் என்று யாராகிலும் விளக்கமுடியுமானால், எப்படி புது சிருஷ்டியினிடத்தில் நிகழும் என்று ஒருவேளை நம்மால் விளக்கமுடியும். அல்லது கோதுமை முளையை எது வளரச்செய்கிறது என்று யாராகிலும் விளக்க முடியுமானால் புது சிருஷ்டி எப்படி இந்த வித்தைப் பெற்றிருக்கிறது, எப்படி அது வளரும் என்று நாம் விளக்கமுடியும். புது சிருஷ்டி மட்டுமல்ல, பொதுவான உலக ஜனங்களின் உயிர்த்தெழுதலின் முழு விஷயத்திலும் தேவனுடைய வல்லமையையே நம்பவேண்டும்.

தெய்வீக வல்லமையை யார் சந்தேகித்தாலும் அவர்களால் உயிர்த்தெழுதலை நம்ப முடியாது. உதாரணமாக, மோசே அல்லது ஆபிரகாம் அல்லது கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த வேறு யாராவது ஒருவர், தன்னை அறிந்துகொள்ளவும், வேதாகமத்தில் உள்ள தனது வாழ்க்கை சரித்திரத்தைப் படிக்கவும், அதில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகள் உண்மை என்பதை நினைவில் கொள்ளவும், எப்படி உயிர்ப்பிக்கப்பட முடியும் என்பதை நாம் கற்பனை செய்த பார்க்கமுடியாது. எப்படி இது நடக்கமுடியும் என தேவன் ஒருவரே அறிவார். தேவன் இதைக் கூறியிருப்பதால் நாம் இதை நம்புகிறோம். எப்படி இதைச் செய்வது என்று நாம் அறிந்திருந்தோமானால், ஒருவேளை உயிர்த்தெழுதலை நமக்கு நாமே ஏற்படுத்த முடியும்.

ஒரு பயனுள்ள விளக்கம்

ஒரு மனிதன் மனித மட்டத்திற்கு உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு, அவரை புதிய மனித சரீரத்திற்கு கொண்டுவருதலை எளிதாகப் புரிந்துகொள்வது போலவே, புது சிருஷ்டி, புதிய ஆத்துமா அதன் புதிய சரீரத்திற்குள் எப்படி கொண்டுவரப்படமுடியும் என்பதையும் புரிந்துகொள்ளலாம். புதிய சிருஷ்டியே புதிய சரீரத்தை அடைகிறது. நாம் நம் ஆவிக்குரிய சரீரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது, அதன் செயல்முறைகள் அனைத்தையும் நாம் அறிந்துகொள்வோம். ஏனெனில் நாம் ஆவிக்குரிய சரீரங்களைப் பெறும்பொழுது, நாம் அறியப்பட்டிருக்கிறபடியே அறிந்துகொள்வோம் – 1கொரிந் 13:12.

ஆனாலும் இதற்கிடையில் நாம் புரிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு உதவும்படியாக, விளக்கங்களை நாம் கண்டடைய முடியும். உதாரணமாக, ஒலிப்பதிவுக் கருவியைக் கொண்டு(phonograph)பதிவுசெய்தலை எடுத்துக்கொள்வோம். வாயிலிருந்து ஏதோஒன்று வெளியேறி, மெழுகு உருளையில் சிறிய உள்தள்ளுதலை ஏற்படுத்துகிறது, பின்னர் அந்த மெழுகு சிலிண்டரிலிருந்து பேச்சாளரின் குரல் மீண்டும் உருவாக்கப்படுகிறது. இப்போது, மனிதக்குரலை எப்படி மீண்டும் உருவாக்குவது என்று நமக்குத் தெரிந்தால், தேவன் தம் எல்லையற்ற வல்லமையால், நமது மூளையின் சுழற்சிகளால் பதிவுசெய்யப்பட்ட அனைத்தையும் எவ்வாறு பாதுகாக்கப்பட முடியும் என்பதையும், எதிர்காலத்தில் இவை எவ்வாறு முற்றிலும் பாதுகாக்கப்படக்கூடும் என்பதையும், அதாவது எதிர்காலத்தில் நம்மை நாமே அறியக்கூடிய அனைத்தையும் பற்றிய ஒரு சிறிய விளக்கத்தை இது நமக்கு அளிக்கிறது. நாம் உடல்எடை எவ்வளவு இருக்கிறோம் என்ற வித்தியாசங்களைக்கொண்டோ அல்லது நம் தாடியின் வித்தியாசங்களைக் கொண்டோ நம்மை நாமே அறியமுடியாது. நம் மனதிலுள்ளவற்றிலிருந்து நம்மை நாம் அறிகிறோம். ஆனால் நம் பகுத்தறிவு போய்விட்டால் நம்மை நாமே அறியமாட்டோம்.

தேவன் நம்மை புதுசிருஷ்டிகளாக்கியிருக்கிறார். அவர் சர்வ வல்லமையுள்ளவராயிருக்கிறபடியால் இதை எப்படி செய்வது என்று அறிவார். அவருடைய ஞானத்தின் நீளம், ஆழம், உயரம், அகலத்தை எவ்வளவு அதிகம் அறிகிறோமோ, அவ்வளவு அதிகமாக அவர் நமக்கு கூறியிருக்கிறவைகளை எப்படி மதித்துணர்வது என்றும் நாம் அறிவோம், அவ்வளவு அதிகமாக அவரிடத்தில் முழு பற்றுறுதியை நாம் வைத்திருப்போம். தேவன் உயிர்த்தெழுதலை வாக்குறுதி அளிக்கவேண்டும் என்பது ஞானமான முட்டாள்– தனமாயிருக்கிறது. அவைகள் உலகத்துக்கு பைத்தியமாய் இருப்பதனால், அவர்கள் அதைப் புரிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். உயிர்த்தெழுதலை அவர்களால் நம்பமுடியாது, ஆகவே நம் விசுவாசத்தின் மூலமாக நாம் அடையும் மகிழ்ச்சியை அவர்களால் அடையமுடியாது.

–––––––